

РЕШЕНИЕ

№ 13969

гр. София, 23.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1883** по описа за **2025** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на Т. Г. К. срещу Решение № 2307 от 16.05.2024 г., постановено по АНД № 5567/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 109-и състав, с което е потвърден електронен фиш (ЕФ) Серия К № 8686416, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касаторката на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи за неправилност на въззивното решение поради несъответствието му с материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Твърди се, че съдът не е обсъдил и анализирал приложените доказателства и на база тях не е извел приложимата правна норма. Навежда аргументи, че е нарушена процедурата, разписана в чл. 186, ал. 4 от ЗДвП и без основание е определен като субект на административно-наказателната отговорност ползвателят на МПС. На следващо място твърди, че приложената към преписката декларация по приложение № 6 от ЗДвП е съставена преди извършване на цитираното нарушение. Сочи, че не са представени доказателства за компетентността на лицата, заверили за вярност представените по делото доказателства. Счита, че представената снимка от устройството е с ниско качество и не може да се установи със сигурност местоположението на техническото средство.

Ответникът – СДВР- Отдел "Пътна полиция", в писмени бележки до съда изразява становище за

неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че не са налице касационните основания за отмяна на оспореното решение.

Административен съд София - град, XXI-ти касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това 14-дневен преклузивен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществени процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

С обжалваното решение СРС е потвърдил ЕФ Серия К № 8686416, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. От събраните по делото доказателства СРС е приел за безспорно установено, че на 13.11.2023 г., в 09:09 часа, в [населено място], на [улица] до [жилищен адрес] с посока на движение от [улица] към [улица], при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч. в населено място, с мобилна система за видеоконтрол ATCC TFR1-M с № 567, позиционирана в служебен автомобил, била засечена скорост на движение на МПС - марка "А.", модел "Кю 3" с рег. [рег.номер на МПС], 91 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава - 50 км./ч., т.е. превишение - 41 км./ч. Лекият автомобил бил регистриран на "Порше лизинг БГ" ЕООД и ползван от К. Г. С., която била посочена като ползвател и в СРМПС. След подадена от нея в срок декларация по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, в която сочела, че автомобилът е управляван от Т. Г. К., на същата бил съставен ЕФ Серия К № 8686416. С процесния ЕФ на касатора на осн. чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 лева за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

На база гореописаната фактическа обстановка въззивният съд е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Нарушението според съда е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. Районният съд е приел, че съответното техническо средство, с което е установено нарушението е с издадено удостоверение за одобрен тип средство за измерване при БИМ, приложено по делото и валидно към датата на нарушението. Изложил е аргументи, че от справка по отношение на въведената в района организация на движението и поставена хоризонтална маркировка и вертикална сигнализация безспорно се установява, че процесния участък е в рамките на населено място и важи общото ограничение на скоростта от 50 км/ч. С оглед изложеното, СРС е приел, че правилно на извършителя е наложено административно наказание в законопредвидения фиксиран размер. Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно. Настоящият съдебен състав споделя мотивите на съда за законосъобразност на обжалвания ЕФ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, е обосновал извод, че в конкретния случай касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Противно на изложеното в касационната жалба, по отношение авторството на деянието, процедурата по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е проведена законосъобразно. Видно от приобщената по делото административна преписка, първоначално на К. Г. С. е издаден електронен фиш серия К № 844168 за налагане на глоба в размер на 1 200 лв. В законоустановения срок С. се е възползвала от законната възможност по чл. 189, ал. 5 от ЗДвП и в писмена декларация е предоставила данни за лицето, извършило нарушението. Съгласно посочената разпоредба в 14-дневен срок от получаване на ЕФ наказаното лице има право да подаде декларация, в която да посочи кое е лицето, управлявало превозното средство като приложи копие на свидетелството му за управление на моторно превозно средство, в случай, че водачът, извършил нарушението и собственикът на автомобила са различни лица. Безспорно е, че такава декларация е подадена, съответно съставеният срещу С. ЕФ е анулиран и на негово място е издаден процесният ЕФ № 8686416, с който е ангажирана административнонаказателната отговорност на Т. Г. К.. В тази връзка, твърденията в касационната жалба, че декларацията е съставена преди датата на извършване на нарушението са неоснователни. Действително, като дата на съставяне й С. е посочила 05.01.2023 г., същевременно обаче съдържанието на документа недвусмислено сочи, че същият касае именно процесното нарушение от 13.11.2023 г. В случая е налице фактическа грешка при посочване на годината- 2023 г. вместо 2024 г., дължаща се на факта, че декларацията е попълнена в самото начало на новата година. В допълнение, видно от представената справка от системата на СДВР отдел „Пътна полиция“ собственик на МПС е юридическото лице Порше Лизинг БГ ЕООД, а като ползвател е посочена С.. Именно с цел да бъде избегнато ангажиране отговорността на лизингодателя за нарушения, които са извършени от лизингополучателя, лизингодателят в конкретния случай се е възползвал от предоставената правна възможност - в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателя- ползвател на автомобила.

По горните съображения, доводите в жалбата, че фишът е незаконосъобразен поради неспазена процедурата по съставянето му, не се споделят от настоящия касационен състав.

Неоснователно се явява и възражението, свързано с представената снимка от разположението на АТСС по чл. 10, ал. 3 от Наредба №8121з-532/2015 г. Въпросната разпоредба изисква съпровождане на протокола за използване на АТСС със снимка от разположението на уреда, каквато в случая е приложена по делото, без да въвежда конкретни изисквания към същата. От представения протокол е видно, че мястото на осъществяван контрол е в [населено място], на бул. Р., бл. 32. В протокола е посочен полицейския наряд, времето през което АТСС за измерване на скоростта е била на тази позиция. Отбелязано е, че ограничението на скоростта следва от обстоятелството, че се касае за населено място и е 50 км/ч. Периодът, през който е работила системата за контрол е от 08:30 до 10:30 часа. Отразени са данни за извършените първоначална и периодична проверка за техническа годност на техническото средство. Посочен е режимът на заснемане – стационарен и посоката – приближаващи автомобили. Вписана е датата на съставяне на протокола и е положен подпис на длъжностното лице. Така съставеният протокол е официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на правомощията му по установения ред и форма, затова се ползва с материална доказателствена сила за отразените в него факти. С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че системата, заснела процесното нарушение е правилно експлоатирана, поради което и производството по ангажиране на административнонаказателна отговорност се е развило при спазване на установените процесуални правила.

Не намира подкрепа и твърдението на касатора, че районният съд не е разгледал всички доказателства (без да се уточнява кои), тъй като с решението си въззивния съд е обсъдил всички

налични по делото доказателства.

Неоснователни са доводите в жалбата, че част от доказателствата не следва да се приемат, доколкото не се знаело кое лице ги е заверило за „вярно с оригинала“. Възможността за оспорване на документи вече е преклудирана, тъй като страната е била редовно призована за насроченото пред СРС съдебно заседание, но не се е явил процесуален представител, въпреки надлежното упълномощаване.

В този смисъл, настоящия съдебен състав счита, че нарушението е установено безпротиворечиво, като извършено от касатора, който е управлявал лекия автомобил. Същото е установено от контролните органи по надлежния за това ред, чрез техническо средство, а нарушителят е санкциониран чрез издаване на ЕФ, съдържащ всички предписани от закона реквизити. При издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да доведат до неговата отмяна. Така аргументирана, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер от 80 лв.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XXI- и касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2307 от 16.05.2024 г., постановено по АНД № 5567/2024 г. по описа на СРС, НО, 109-и състав.

ОСЪЖДА Т. Г. К. да заплати в полза на СДВР- Отдел "Пътна полиция" сумата в размер на 80 лв. – направени разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.